

—Fassiho aixis y visca descansada; mes tart ja'm' hosa brá dir y'm donará las gracies.

—Sí, sí.

—Bueno, me 'n vaig, que tocan dos quarts de dotze y encare he de fer lo dinar y once trinxas de calsotets.

—Vaja donchs, passihobé.

—Passihobé tinga; y no s' olvidi de lo que li he dit.

—Y 'l noy Antonieta ¿com está?

—Mal, molt mal.

—¿Qué hi diu lo metje?

—Diu que no hi ha remey, que la verola ha de fe 'l seu curs.

—Ara ja deu ser à la secada...

—Si.

—Donchs potsé 's salvará.

—¡Ca! Jo me 'l veig mort d' un moment à l' altre.

—Qui sab, de vegadas las criaturas...

—Lo que 'm sab greu es que no siga vacunat, potsé 'n surtiría.

—No ho penso pas jo aixis.

—¡No!

—No: estigui ab lo *fí* y *afecta* que si cura se rà porque no te l' *envacuna*.

—Donchs tothom diu que...

—Diguin lo que vulguin, no 'm trerán d' aquí. La *envacuna* es una mata criaturas: jo 'n puch dar proves. Lo primer fill que vaig tenir, següint los consells de la familia, lo vaig fer *envacunar*, no 's pensi, de la mateixa vaca, que diuhen qu' es la millor.

—Si.

—Donchs ha de pensar y entendre que ¡pobre fill meu! als tres días d' estar *envacunat*, als tres días justos, ya morir escanyat ¡esca nyat!

—Escanyat de la verola?

—No senyora. D' una espina de bacallá.

—De bacallá?

—Si. Com que 'l pobrissó, l' *envacuna* li feya mal, sempre plorava, y jo, perque callés, li donava tallets de bacallá *sufreixit*; be prou que li agradavan.

—Pero, dona...

—Digui 'l que vulgui; va esser aixís y res més. Miris si es ben vritat lo que li he dit, que tres fills tinch ara ben sans y ben bons, cap d' ells està *envacunat*: Deu me 'n reguart.

—Be, pero...

—*Nada, nada*: deixis de perós, y creguim: la *envacuna* es dolenta, molt dolenta; si algú li diu lo contrari no s'olvidi de contarli lo que a mi m' ha passat, veyám com ho desfá ¡sent? ¡no se n' olvidará; no se n' olvidi!

De lo que no s' ha d' olvidar, tant l' Antonieta com tothom del mon, es de no donar crèdit á totas aquestas conversas (que per desgracia tan abundan) y seguir sempre los consells d' un metje.

LLUIS MILLÀ.

LOS QUATRE REDOBLES

¡Cuántos soldados!.., No tiene
Mas gotas un arroyuelo,
Ni más estrellas el cielo,
Ni más arenas la mar.

Ventura Ruiz Aguilera.

La darrera canonada
s' ha tirat;
lo darer glop de fumera
s' ha enlayrat;
l' ombrá al camp de la batalla
amortalla.

Lo tabal arossegantne
ab tremolor,
s' ha arropit sota un' alzina
lo tambor;
si la fosca no temfa
ploraría.

Lluny se troba de sa patria;
té deu anys
y ha segat la mort feresta
sos companys,
y els ha pres host estranjera
la bandera.

De los seus la extesa mira,
veu en por
com avansa per la plassa
la foscor,
y lo corp, qu' alenat porta
la carn morta.

Ou los llops que de lluny venen
udolant,
al sentils' lo tabal toca
redoblant,
y tot d' una veu alsada
l' host juntada.

Al primer toch del redoble
veu sortir
las fadrines que los varen
despedir,
puan anavan á conquésta,
com á festa.

Veu los llors, mira se vila
ab sol ixent,
veu pasar son invencible